

naar en privat Person gør sig skyldig i den, ifølge Straffeloven belægges med en meget haard Straf. Og det, at man i Embedsmedfør paafører en Mand et Unde, skulde dog, naar det paaføres med Urette, ikke være nogen særlig Undskyldning. Tværtimod forekommer det mig, at Individet har større Krav paa Retsbeskyttelse over for Dyrigheden og Dyrighedshandlinger, end det har over for private og privates Handlinger, at Dyrigheden og Dommerne skulle være en Støtte og Hjælp for de private, medens den private i sit Samliv med andre private jo mere er Vilkaarligheder og Tilfældigheder undertastet. Vi skal se her mellem Klage fra den anholdte og fængslede mod Politiet og mod Dommeren. Mod Politiet, altfaa enten Politimester, Arrestforvarer eller Politibetjente, skal Klagen rettes til Undersøgelsesdommeren, og Undersøgelsesdommeren er berettiget til at ifølge Straf af Bøder eller simpelt Fængsel, hvis han synes, at der ikke skal være haardere Straf, og hvis paagældende ikke forlanger særskilt Tiltale. Hvis Straffen bliver haardere, kan der anlægges en almindelig Aktionsag mod de vedkommende. Den Politiembedsmand eller ved Arrestvæsenet ansatte, over hvem der klages, skal selvfølgelig have Tilføjelse og Lejlighed til at gøre sig bekendt med, hvad der klages over, og til at fremkomme med sin Fremstilling og sit Forsvar, saaledes at heller ikke han dømmes u hørt. Hvad Klagen over Dommeren angaar, saa kan den gøres gældende paa to Maader, enten ved privat Paatale — jeg glemte at sige, at den private Paatale ogsaa staa aaben over for Politiet — eller gennem Appel af det Dekret, hvormed den forurteede er fængslet, eller Appel af den endelige i Sagen faldne Dom paa de Maader, som nærmere ere udformede i § 18. Vi have saa som en videre Udførelse af Reglerne i Loven af 5te April 1888 om Erstatning for uforskyldt Varetægtsarrest indsat her i Loven den Bestemmelse, at naar der bliver tiltendt en Person Erstatning for ulovlig Varetægtsarrest, saa skal Dommeren være pligtig til at godtgøre Statskassen, hvad denne i det paagældende Forhold maatte have udredet som Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel. Slutningsparagraffen, § 21, indeholder en ganske ny og, som det synes os, baade nødvendig og hensigtsmæssig Bestemmelse, idet den giver Borgerraadene Udgang til at have en Tilsynsret med Fængselsvæsenet, den giver nemlig Københavns Borgerræpræsentanter, Købstadernes Byraad og Amtsraadene Lov til henholdsvis at udvalge to Medlemmer af deres Midte for to Aar ad Gangen til at føre Tilsyn med

Varetægtsfængslingernes Behandling og Forholdene i Varetægtsfængslerne. Disse Mænd, der saaledes delegeres af Kommunalraadene, skulle have fri Udgang til alle Varetægtsarresterne og skulle have Lov til at tale ikke blot med Opsynsmændene, Fangevogterne og Betjentene ved Fængslerne, men tillige med Varetægtsfængslerne og kunne undersøge den Behandling, Fangerne ere underkastede i Arresten. Hvis de opdage noget Misbrug, kunne disse Mænd indgive Beretning til den paagældende Overdyrighed, og Overdyrigheden skal saa have en Pligt til at foranstalte en Undersøgelse og gøre Indberetning til Justitsministeren, der saa skal træffe fornøden Foranstaltning til at drage de vedkommende til Ansvar. Der er altfaa her ikke Tale om, at vi paa nogen Maade ville stille Fængslerne og Fængselsvæsenet under en kommunal Jurisdiktion, men vi ville give de kommunale Myndigheder Lov til at se og høre, hvad der gaar for sig, og til saa at bringe Klage frem — det bliver altfaa i sidste Instans til det høje Justitsministerium. Man skulde herefter synes, at det høje Justitsministerium ikke vilde have noget mod denne Bestemmelse, som vi sætte megen Pris paa som en Garanti for den Behandling, der bliver Varetægtsarrestanterne til Del. Vi mindes jo vel alle her i Tinget et Møde i forrige Session, hvor der var Tale om Varetægtsarrestanternes Behandling i Anledning af Bevillingen paa Finansloven til de flyvende Ildbrandskommissioner. Da fremkom der det for os Medlemmer meget overraskende Svar fra den daværende Justitsminister, at Justitsministeren ikke kendte noget til alt dette, thi til ham var der ingen, der havde klaget. Det var jo selvfølgelig et stort Savn for Justitsministeren, at ingen havde klaget, og jeg haaber, at vi med denne § 21 have afhjulpet et længe og dybt følt Savn, saa at der i Fremtiden nok skal blive klaget, hver Gang der er noget at klage over, og saaledes, at den højtærede Justitsminister herefter faar en kærkommen Lejlighed til at varetage ogsaa disse betrængte og fortrykte Menneskers Kaar, saa længe de sidde inde-spærrede. Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale dette Lovforslag.

Formanden (Sofus Høgsbro): For en kort Berigtigelse uden for Sagen har den højtærede Justitsminister Ordet.

Justitsministeren (Rumpe): Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg tillade mig at oplyse, at jeg, da Lovforslaget om Afdragshandler behandledes, stod i den Formening, at det var Lovforslaget om An-